

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 19 | 1. OKTOBER 1922 | 71. AARGANG

TALE AF PRÆSIDENT HEBER J. GRANT I UNGDOMSKONFERENCEN

i Salt Lake City den 10. Juni 1922.

ANTI-CIGARETLOVEN SKULDE INDSKÆRPES IKKE OPHÆVES.

Det glæder mig, at næsten alle Valgsprog, som er indført af Ungdomsforeningerne, er efterlevet. Et af disse Valgsprog lyder saaledes: »Tobakken skal hverken nydes eller sælges«.

Jeg tror, at alle, som jeg taler til i Dag, støtter Loven mod Cigaretforbudet. Jeg anbefaler Eder, mine unge Brødre og Søstre, at bruge Eders Stemmeret ved det kommende Valg, saaledes at I ikke stemmer paa nogen Kandidat til den lovgivende Forsamling, som ikke vil udtale sig frit og uforbeholdent om at fastholde denne Lov, saaledes som den er nedskrevet i Statens Lovbog. (Stærkt Bifald.)

Vi burde i Aften forpligte os til at gøre dette. Der er nogle, som siger, at denne Lov burde ophæves, fordi den ikke adlydes. Jeg siger, at Loven skulde indskærpes og gøre sig mere gældende, ikke ophæves. Der findes i denne store Folkeskare,

som nu lytter til min Rost, Magt nok til, hvis enhver vil bruge sin Stemmeret, at hindre denne Lov fra at blive ophævet.

CIGARETTEN RUINERER DET FYSISKE OG MORALSKE MENNESKE.

Ingenting er saa skadeligt for de Unges fysiske og moralske Udvikling som Brugen af Cigaretten. Enhver voksen Mand, som ryger Cigaretter, sætter de Yngre et daarligt Eksempel. Det skulde være alle Mænds og Kvinders Bestræbelse at sætte et godt Eksempel for Ungdommen. Hvilken religios Overbevisning et Menneske end har, saa skulde hans Opgave altid være at leve et saadant Liv, som er værdigt at efterfølge under alle Forhold.

Det er naturligt for unge Mænd og Kvinder at blive paavirkede af deres daglige Omgivelser. Jeg har kendt mange unge Mænd, som har faaet Beskæftigelser hos intelligente og dygtige Forretningsmænd, hvis moralske Forhold ikke var de bedste, men begrundet paa deres Dygtighed, forstod de at tjene Penge, og disse unge Mænd har fulgt deres Eksempel — i Strid med den Opdragelse, som de har modtaget fra deres Forældre og i Strid med Guds Aabenbaring. Med nogle faa Undtagelser har disse lidt fuldstændigt Skibbrud i Livet, nogle af dem paa det moralske og andre paa det finansielle Omraade.

FØLGER AF AT EFTERABE DAARLIGE VANER.

Jeg ønsker at sige til de unge Mænd, der efteraber daarlige Vaner af de, som ikke er af vor Tro, at de er i større Fare for deres moralske og finansielle Ruin, end de, som ikke tilhorer Kirken. De unge Mænd, som har modtaget Raad og Vejledning baade i Ord og ved deres Forældres Eksempel og har lært at holde sig fra The, Kaffe, Tobak og berusende Drikke, begaar, naar de tillader sig at nyde disse Ting, en stor Synd, thi de bryder ogsaa et af de ti Guds Bud: »Ær Din Fader og Moder, paa det at det maa gaa Dig vel, og Du maa leve længe

paa Jorden.« Jeg har hort Mænd i denne Stad, som ikke tilhører vort Samfund, sige, at disse unge Mænd, som ved at drikke og ryge o. s. v. prøver paa at faa Anseelse hos Ikke-Mormoner, begaar en stor Dumhed, thi endskønt de, som ikke tilhører Kirken, ikke anser dette for at være urigtigt, saa har de Intelligente blandt dem absolut ingen Agtelse for saadanne Personer, som undervurderer deres egen Religion eller ringeagter deres Forældres Formaninger.

Jeg véd af personlig Erfaring, at da jeg i min Ungdom arbejdede paa et Kontor, hvor jeg var den eneste Mormon, at min Efterleven af de Lærdomme, som jeg havde modtaget af min kære hedengangne Moder, gav mig en Anseelse hos disse Mænd, som jeg aldrig kunde have opnaaet, dersom jeg havde ringeagtet hendes Raad og Formaninger.

Mange af dem, som jeg paa den Tid arbejdede blandt, har totalt lidt Skibbrud i Livet og tabt deres Venners Tillid, men jeg kender ingen Mormon, som har efterlevet Jesu Kristi Evangelium, der ikke har vundet Venner blandt Mormoner, Jøder og Ikke-Mormoner, samt været i Besiddelse af fysisk, intellektuel og moralsk Kraft. Jeg véd, at min Moders Formaninger, som jeg adlød, var den bedste Kapital og den bedste Lærdom, som jeg kunde erholde. Alle de, som jeg daglig færdedes blandt paa nævnte Kontor, røg Tobak. Jeg maatte hele Dagen staa ved en Disk ved Siden af Chefen, som røg uopholdelig hele Tiden. I Begyndelsen gjorde det mig syg, saa at jeg daglig maatte gaa ud i Baggaarden og kaste op. Desuagtet beundrede jeg denne Chefs Liberalitet og Godhed mod mig, jeg næsten tilbad ham; men takket være Herren, fordi jeg aldrig fik Lyst til at efterabe hans Vaner, hvilket jeg var formanet til ikke at gøre, og Resultatet blev, at jeg havde min Arbejdsgivers Tillid lige til hans Død; en Fortrolighed og Anseelse, som jeg aldrig havde faaet, hvis jeg havde fulgt hans Eksempel og ringeagtet min Moders Formaning. Han døde, hvis jeg husker rigtigt, da han var et Aar yngre, end jeg nu er. Han var en frisk, energisk, stærk og atletisk bygget

Mand, men Tobakken odelagde hans Hjærte og undergravede hans Livskraft. Han var mig overlegen i mange Ting, men ved daglig at tilfredsstille sit store Begær af Tobak forkortede han sit Liv, uagtet hans Læge i den sidste Del af hans Levetid forbod ham at ryge Tobak.

HERRENS LØFTE TIL DE LYDIGE.

Jeg erindrer ogsaa en anden af mine dyrebare Venner i denne Stad, der ligeledes døde som en Følge af Tobaksbrugen, uagtet han var yngre end jeg. Mange i fysisk Henseende meget stærkere Mænd end deres Kammerater, men som ikke holder Herrens Bud, gaar nedbøjede omkring, medens deres Jævnaldrende, som lyder Herrens Love, er stærke og levedygtige. Der er intet større Løfte, som Gud har givet, end det han gav til de Sidste Dages Hellige i Visdomsordet: »Alle de Hellige, der ihukommer at holde og gøre efter disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skulle annamme Lægedom for deres Mave og Vædske for deres Ben. Og skulle finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ; de skulle løbe og ikke blive trætte, og de skulle gaa og ikke blive matte, og jeg, Herren, giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem.«

Tænk paa dette. Hvad er større end Guds Visdom? Hvad er det første store Gode, som Mennesker ønsker? Helbred! Hvor findes det Menneske, som ikke ønsker at leve? Det er langt over min Forstand at udtale mig tilfredsstillende om Guds Løfter vedrørende Helbred og Liv. Men hvis vi vil afstaa fra de Ting, som fordærver vort Legeme og vor Sjæl samt de finere Instinkter i vor Natur, saa vil vi modtage alle lovede Velsignelser.

RYGNING FORDÆRVER DET ÆDLESTE I MENNESKET.

Den Person, som tilegner sig Vanen at ryge, ryger næsten alle sine finere Instinkter ud af sit Væsen. Forleden Aften gik jeg til en Banket og tog min Hustru med for at høre de Taler,

som skulde holdes. Men hun fik aldrig hørt dem, thi en saakaldt Gentleman, som sad ved Siden af hende ved Bordet, røg uopholdeligt. Hun blev syg og maatte gaa hjem, før Talerne begyndte. Denne Mand vidste ikke, hvad han gjorde. Hvis hans ædlere Instinkter ikke havde været ødelagte af Tobaksgiften, havde han ikke opført sig paa den Maade, som han gjorde. Ingen virkelig Gentleman kunde, ifølge min Mening, ryge i Selskab med Damer, uden at han fik deres Samtykke. Naturligvis er mange Damer i flere Tilfælde selv skyldige i dette Misforhold, thi de ryger selv.

(Fortsættes).

ÆLDSTE JOHN TANNERS LEVNETSBESKRIVELSE.

Analyseret paa Ny Testamentligt Grundlag.

Af *Morten A. C. Nicolaysen.*

(Fortsat fra Side 287.)

9. Der er mangen en Gang gaaet et Suk gennem en »kristen« Sjæl, naar den i Enfoldighed har læst det Ny Testamente og tænkt over de mange Tilkendegivelser af de saakaldte overnaturlige Magter eller med rette Ord de »guddommelige« Kræfters Tilsynekomst i »Mirakler« og de »aandelige Naadegaver« til de Troende og de Hellige, som havde adlydt Jesu Kristi Befalinger. Sukket har drejet sig om *Fraværelsen* af disse Tilkendegivelser og Gaver i »Kristenheden«. Om den Ny Testamentlige Personalhistorie i denne Retning var bleven nedskrevet og bevaret, vilde den uden Tvivl fylde flere tykke Bind; men det sidste Aarhundredes Personalhistorie siden Evangeliets Gengivelse »fra Himlen« giver ikke i mindste Maade det Ny Testamente noget efter i Beretninger om disse himmelske Tilkendegivelser, Mirakler og aandelige Gaver, og det har altsammen fundet Sted uden Bram og Brask mellem de saakaldte »Mormoner«.

»Seer«-Evnen hos Verdens Mennesker, som gør Fordring paa aandelig Begavelse, Visdom, Kundskab og Bedømmelse,

»seer« ofte fejl overfor Sandheden, som den eksisterede, er og vil blive. Paulus skriver i sit Brev til Corintherne, 12. Kap., om de aandelige Gaver: »I vide, at den Gang I var Hedninger, dreves I af Sted til de stumme Afguder, alt som bedst I dreves.« Forfattere, Talere og Bagtalere drives ofte af Sted af deres delvise Uvidenhed, halve Viden, Fordomme, Frygt, Nid og afgudisk Begærlighed efter Mammon for at sværte eller latterliggøre »Mormonerne«, som i Virkeligheden er Bærere og Banebrydere for den højeste Intelligens — »den samme Gud« —, som har givet sig tilkende i disse aandelige Naadegaver, hvoraf bl. a. Tungemaal og Udlægning af Tungemaal, som nævnt af Paulus, fandt Sted i et kritisk Øjeblik i Ældste Tanners Liv.

Paulus siger i samme Kap.: »Men Aabenbarelsen af Aanden gives til enhver, efter som det er gavnligt.« Hvis Aanden af Tungemaalsgaven var gavnlig, saa var det sandelig i dette kritiske Øjeblik, hvor det var nødvendigt at tale til Indianerne i deres eget Sprog, og at det ligeledes var gavnligt, at Aandens Kraft paa samme Tid gennemfo'r dem, saa deres Hjærter ydmygedes derved. At Taleren menneskeligt set ikke kom til at staa som en Barbar overfor sig selv, vises ved Udlæggelsen i Hovedsagen. Jeg har selv bevidnet Tungemaalsgaven og Udlæggelse deraf til en Gudstjeneste i det 11te Ward, hvor jeg bor. Ligesom Profeten Joseph anser jeg den ikke for at være en Gave af Vigtighed undtagen den aabenbares i lignende Tilfælde som i Tanners Levnet, i Missionslivet og for Oplysning. Biskop Brown beretter i sine Oplevelser, at medens han befandt sig med Nyomvendte tusinde Miles fra Missouri og ude af Stand til at kommunicere med Kirkens Hovedmenighed, modtog de gennem Tungemaalsgaven Underretning om de frygtelige Forfølgelser, de Hellige maatte lide i Missouri, og, som de senere fik at vide, netop paa det Tidspunkt, hvor de fandt Sted. Eksempler paa de øvrige Naadegaver kunde ogsaa anføres.

10. I Ældste Tanners Levnetsskitse anføres hans Opofrelser

for Tempelarbejdet, og at han i Templerne modtog Tvætning og Salvelse. »Mormonerne« er fremfor meget andet i deres Religion bleven vidt bekendt for deres Templer. Det er ogsaa en Mærkværdighed i Betragtning af de mange Aarhundreders traditionelle »kristelige« Kultus, at vi igen har faaet indvielsesmæssig Gudstjeneste paa Biblens Grundlag i Templer af lignende Beskaffenhed som Templet bygget af Kong Salomon og de senere genopførte under Cyrus og Herodes. Efter at Kristus havde udslynget sin Fordømmelse over det sidste, blev det fuldstændig ødelagt af Romernes Hær, og paa Trods af Forsøg blev det senere umuligt at genopføre det. Der er mange Mennesker i Verden, som tænker, at disse Templer skyldes en bisar Idé hos »Mormonerne«. Det er en Fejltagelse ligesom med Hensyn til andre Ting overfor vor Religion, som vi gør absolut Fordring paa at være udsprungen fra Kristus, den opstandne Frelser. Det var ikke nogen sælsom, sær Idé hos det Gamle Testamentes Profeter at faa Herrens eget Hus bygget, og det var heller ikke tilfældigt, at Jesus daglig lærte i »Helligdommen« paa hans Tid til Trods for Apostasi fra den oprindelige Tempeltjeneste, men viser, at han i aandelig Henseende anerkendte den som sin »Faders Hus«, som han sagde.

Templet var Midtpunktet for den isralitiske Nations ærbødige Tilnærmelse af Abrahams, Jakobs og Isaks Gud, og kun Israliterne kunde indgaa i dens indre Helligdomme. Det var Symbolet paa Guds Nærværelse blandt Folket. Det udtrykte ved Gudstjenestens Midler i Ceremonier, Ordinationer og Forbilleder Guds Herligheds Nærværelse og Kraft. Det var det synlige Middel paa Tilnærmelse til Gud. Men midt i alle disse Forbilleder blev Gud dog ikke tilbedt i nogen afgudisk eller billedlig Form. Og dette havde sin dobbelte Betydning. Gud var baade den Fjerne og den Nære, han var over alle Ting, opfyldende Himlene og dog nærværende hos sit jordiske Folk. Hans Navn dvælte der. »Hans Trone var i Himlen, men i Templet var hans jordiske Bolig,« skriver den Internationale Bible Dictionary.

Denne Udtalelse kan godt anvendes paa vor egen nuværende Tempeltjeneste, kun at vi har faaet en klarere Opfattelse af den personlige Guddom og dens universelle Nærværelse, siden Jesus Kristus har været her og som den opstandne Frelser igen har aabenbaret sig til Profeten Joseph Smith. (Se Pagtens Bog 88. og 93. Kap.).

Apostlen Paulus gør flere Gange opmærksom paa, at Mennesket er Guds Tempel, og hvis det aandelige Liv, som dvæler deri, besmittes af Synder, vil Herren ødelægge Templet. Det er saaledes let at forstaa, at det er den fra Gud udsprungne guddommelige Aand (Apostl. Gern. 17: 24.—28.), der helliger Legemet, ligesom det er Herrens aabenbarede Ord og Ordinancer og Beseglinger for Menneskets Lyksaligheds Skyld, der helliger det af Sten opførte Tempel.

Enhver af Herren indstiftet Ordinance er et synligt Middel eller Forbillede, som, naar det forstaas (og de er alle rene og ligefremme Sindbilleder), gør det lettere at indprente paa Menneskets Erindring Vigtigheden af at huske den store aandeligt underliggende Sandhed, som den symbolske Handling er et Tegn eller Udtryk for. I denne Udtalelse er jeg ogsaa i god Overensstemmelse med Profeten Joseph Smiths Syn paa Sagen. (Kirkens Hist. 4. B., S. 554).

Anti-Mormon-Skrifter i Danmark og Amerika har forsogt at nedværdige Kirkens Tempeltjeneste; men de véd ikke, hvad de taler om. Jeg har selv gaaet gennem Templet mange Gange, og min Opfattelse er i Overensstemmelse med, hvad der allerede her er anført. Der skal blot tilføjes, at Kristi Gerning er i mangt og meget stedfortrædende. Afdøde Slægters henfarne Aander, som ikke modtog Evangeliet i Kødet, vil derfor ogsaa kunne høste Fordelen deraf, naar Daab*) og de

*) Den 27. Marts 1842 udtalte Profeten Joseph Smith bl. a. om Daaben for de Døde: »Biblen støtter Lærdommen, idet han citerede 1. Kor. Brevet 15: 29.: »Hvad ville ellers de udrette, som lade sig døbe for de Døde? Dersom Døde overhovedet ikke staa op, hvi lade de sig da døbe for dem?« Hvis der blot er en Sætning af Her-

andre Ordinancer, Ordinationer, Begavelser og Beseglinger udføres for dem af det i Kødet levende Præstedømme. Tempelarbejdet er ikke tomme Ceremonier, men en Gudsdyrkelse i Aand og Sandhed.

Det vil være af stor Værdi for den interesserede Læsers aandelige Omdømme og Udvikling at gøre sig bekendt med de allerede anførte Citater og følgende Henvisninger, som det har kostet mig selv længere Tid at lægge tilrette, saa mine Landsmænd hurtigere ved Hjælp af Troen vil kunne nyde Fordelen deraf. Det staar klart ifølge det Ny Testamente, at Kristus og Apostlene anerkendte Templet og Tjenesten deri som Guds Hus: Matthæus Ev. 21: 12.—17., 23: 17. og 38.; Markus 11: 15.—19.; Lukas 19: 45.—47., 21: 5.—6., 37., 20: 1.; Johannes Ev. 2: 13.—22., 7: 14.—30., 8: 12.—20., 10: 22.—30.; Apostlenes Gern. 3: 1.—8., 7: 44.—50., 17: 24.—28., 21: 17.—30., 22: 17.—21., 24: 6.—21., 25: 8.

Sjælen — den »levende Sten« — er Guds Tempel. Matthæus 12: 6.; 1. Corinther Brev 3. og 6. Kap.; 2. Cor. 6. Kap.; Epheserne 2. Kap.; Johannes Aabenb. 7: 13.—17.

I 1. Kongernes Bog 6., 7. og 8. Kap. er Salomons Tempel og dets Indvielse beskrevet. Cyrus' Genopførelse af dette Tempel

---

ren, der udtaler sig for Daab for de Døde, saa er det nok til at velbegrunde den som en sand Lærdom. For det andet, dersom vi ved Guds Søns Præstedømmes Autoritet kan døbe et Menneske i Faderens, Sønnens og den Hellig Aands Navn til dets Synders Forladelse, saa er det ligesaa meget vort Privilegium at handle som Fuldmægtig og blive døbt til Syndernes Forladelse paa de afdøde Slægtninges Vegne, som ikke har hørt Evangeliet eller dets Fylde« (i Kødet, men sandsynligvis vil høre det forkyndt i Aandeverdenen og der annamme Læren, men i Aandernes Verden vil de ikke være i Stand til at kunne blive indhyllet i Ordinancens vaade Element). 1. Peters Brev 3: 14.—22., 4: 1.—7. Paulus siger endvidere, at hvor der ikke er nogen Forandring af Præstedømmet, er der heller ingen Forandring af Ordinancerne. Tilstanden i »Kristenheden« med Fraværelsen af denne Ordinance er saaledes ifølge det Ny Testamente et tilstødende Bevis paa Frafaldet, og det er en for Gud uantagelig Omforandring af det oprindelige Grundlag i Lære og Liv af den første kristne Kirke.

omtales i Esras Bog 6. Kap. Herodes' Tempel paabegyndtes 20 Aar før Kristus.

Tvætning blev ifølge 2. Mosebog 30: 19.—21. indført som en evig Skik for Aaron og hans Sønner og Efterkommere i Forbindelse med Tjenesten i Helligdommen. Dette Forbillede paa Omvendelse og tjenende Kærlighed før Helliggørelsen i Herrens Tjeneste skønner man ogsaa af 1. Cor. 6: 11., Hebræer Br. 10: 19.—25., Johannes 13: 5.—17.

Salvelsen blev ligeledes ifølge 2. Mosebog indført for Præstetjenesten (30.—33.). Profeterne blev lejlighedsvis indviede ved Salvelse til deres Embede (1. Kongerne 19: 16.) og blev kaldt Messias eller den Salvede. (Se ogsaa 2. Mos. 40: 15., 29: 29., 7.; 4. Mos. 3: 3.; 3. Mos. 16: 32., 4: 3.).

Salvelsen er et Forbillede paa afgjort Indvielse i Herrens Tjeneste og Helliggørelsen ved Udgydelsen af den Helligaand og Aabenbarelsen af de himmelske Magter, som de for Eksempel fandt Sted i Kirtland Tempel under den højtidelige Handling af Præstedømmets Salvelse. I det Ny Testamente finder vi ligeledes Salvelsens forbilledlige Betydning omtalt i Lukas 4: 17.—19.; Apostl. Gern. 4: 23.—36., 10: 34.—48.; Hebr. 1: 8.—12.; 2. Cor. 1: 20.—22.; Joh. 12. Kap.

Paa det amerikanske Kontinent er der flere forhistoriske Ruiner af Templer. De beviser Sandfærdigheden af Mormons Bogs Beretninger om Tempeltjenesten, som den udvandrede Profet Lehi forstod var anerkendt af Gud, ligesom den fandt Sted blandt den isralitiske Nation i Palæstina.

Kristus prøvede under sin jordiske Mission at samle Israel, rense det fra Fordomme og Ugudelighed og at gengive det Herrens Hus' Ordinancer og Beseglinger, men de *vilde ikke* omvende sig, og Resultatet blev, at deres Hus lodes øde. (Se Matt. 23. Kap.). De hellige Begavelser og Velsignelser blev senere udgydt over Apostlene paa Pinsefestens Dag (Profeten Josephs Udtalelse, 5. Bind af Kirkens Hist., Side 423).

Herrens Aabenbaringer gennem Profeten Joseph Smith til Nutiden om Templet og det deri stedfindende og fremtidige

Arbejde kan Læseren gøre sig bekendt med ved at studere Lærdommens og Pagtens Bog 124., 110., 127. og 128. Kap. samt 84. og 105. Kap. — Den er udgivet paa Dansk tilligemed Mormons Bog og andre Skrifter paa Missionens Forlag i Korsgade 11, København N.

Salt Lake City, Utah, 22. Maj 1922.

DØDEN — OG HVAD DER FØLGER EFTER.

Af *Henning Jensen.*

Der udkom i 1861 en Digtsamling af Hauch »Lyriske Digte og Romancer«. Der var to af Digtene, som allerede den Gang, for 60 Aar siden, gjorde et ret stærkt Indtryk paa mig, og som jeg siden jævnlig er vendt tilbage til. — Det ene Digt kalder han »Afsted fra Verden«, og det begynder saaledes:

Det er paa Tiden, bort jeg vandre maa,
Den blege Død har lammet mine Kræfter,
Det dunkle Eventyr, jeg skal bestaa,
Som Sjælen frygter, og dog længes efter.

Jeg tror, Digteren har Ret i, at den Følelse, som griber os ved Tanken om Døden, er en Blanding af Frygt og Længsel. Man kommer nemlig ikke helt udenom Frygten. Grundtvig siger i sin bekendte dejlige Salme: »At sige Verden ret Farvel«, at vi ser *med Gru* vort Timeglas udrundet. — Denne Gru er maaske stærkest hos dem, hvor Aandens Liv rører sig stærkest. Det er jo paafaldende, at ingen har vel følt Dødens Gru stærkere end Kristus, hos hvem Aandens Liv rørte sig stærkere end hos nogen anden. — Men selv vi almindelige Mennesker, som kun har Aandsliv til tarveligt Husbehov, vi kommer ikke helt udenom Frygten for Døden, netop fordi den er et saa »dunkelt Eventyr«. — Naar mange Mennesker ikke synes at kende til Dødsfrygt, saa er det vistnok fordi, de aldrig har tænkt over, hvilket uhyre Vendepunkt det er i vor Tilværelse, at miste det Legeme og de Sanser, som var afpassede

efter Forholdene her paa Jorden, og faa et nyt Legeme og nye Sanser, som er afpassede efter en Verden, som vi ikke kender noget til.

Men paa den anden Side har Hauch ogsaa Ret i, at man undertiden kan føle Længsel efter at lære denne nye Verden at kende. Det er en lignende Længsel, som en Rejsende vel kan have, naar han drager ud til Egne, som hidtil har været ganske ukendte, og hvor maaske aldrig nogen Menneskefod har traadt.

I det samme Digt siger Hauch:

Og jeg har gransket rundt i mangen Bog,
Og jeg har siddet ved de Vises Side.
Trods deres Ord jeg blev dog lige klog
Paa det, som allerhelst jeg vilde vide.

— — —

Thi Jordens Kløgt ej give kan Besked,
Om hvad der skimtes gennem Gravens Rifter.

Men da Hauch ikke, hverken i Bøger eller af de Vise, kunde faa nogen Besked om, hvad der skjulte sig bag Døden, saa greb han til sin digteriske Fantasi for at faa lidt at vide om den ukendte Verden, han skulde rejse til. Og derom handler et andet Digt, som han kalder: »En Erindring«.

Han beskriver her sin Barndoms Egn i Norge: Elven, der strømmer over Klipperne, hvor Hindbærret gror og de vilde Roser blomstrer, hvor Droslen og Solsorten sang paa Skovens Veje.

Og saa fortsætter han:

Jeg maatte det forlade, jeg saa det aldrig mer,
Dog tit i mine Drømme jeg endnu klart det ser.
— Og skal af Jordens Minder et Hjem jeg bygge hist,
Da vil den Elv genfødes, det véd jeg ganske vist.
Dertil de dunkle Klipper i Dalen dyb og trang,
Og Roserne, der blussed ved Vandbølgens Sang.

Det er altsaa Digterens Mening, at han mulig hinsides kan komme til at bygge sig et Hjem af Jordens Minder. Og saa vil han bygge det af Minderne fra sit Barndomshjem.

Man kan sige, at dette er Fantasi; og det er det naturligvis. Men i en stor Digters Fantasier er der maaske en hel Del Virkelighed. — Og det er ganske interessant, at en beromt psykisk Forsker, Professor Hyslop ved Columbia-Universitetet i De forenede Stater, er inde paa den samme Tankegang som Hauch.

Professor Hyslop mener, at vi i kortere eller længere Tid efter Doden særlig samler vore Tanker om de jordiske Erfaringer. Vi er, hvad han kalder »jordbundne«, beskæftigede med Forestillinger, der hører vor jordiske Fortid til. Vi fører et Slags Drommeliv, hvor Billeder fra vort jordiske Liv bestandig drager os forbi, altsaa ogsaa Billeder af de Steder her paa Jorden, som vi særlig elskede. Disse Drømmebilleder har ingen Virkelighed i den Verden, hvor vi efter Doden opholder os. Men ligesom vi, naar vi drommer her paa Jorden, ikke har nogen Anelse om, at det kun er en Drom, saaledes har vi heller ingen Anelse om, at vore Dromme i den hinsidige Tilværelse om vort Jordelivs Steder og Begivenheder kun er Billeder fra vort svundne Liv. De staar for os som noget, vi i Virkeligheden oplever, saa vi endog mulig i den forste Tid efter Doden ikke har nogen klar Bevidsthed om, at vi er dode. — Professor Hyslop mener, at denne Drømmetilstand vil vare saalænge, til vor Aand har begyndt at løsrive sig fra den jordbundne Tilstand og er moden til at lære sine nye Omgivelser nojere at kende. — Han mener, at vor Tilstand straks efter Doden kan sammenlignes med et nyfødt Barns. Et saadant spædt Barn fører jo ogsaa et næsten uafbrudt Drømmeliv uden noget Begreb om den Verden, som det er kommen ind i. Først efterhaanden vaagner det til Bevidsthed om sine Omgivelser, forst i snævrere, derefter i bestandig videre Kredse.

Professor Hyslop mener, at de Meddelelser, som formentlig kommer fra de Afdode, stammer fra denne Drommetilstand,

og derfor kun handler om jordiske Ting. De er derfor tit meget banale og undertiden latterlige; men dette kommer ganske simpelt af, at disse Meddelelser *ikke* er Meddelelser fra det hinsidige Liv, men derimod Erindrings-Billeder fra det Liv, de en Gang levede her paa Jorden. Fra det Liv, de Afdøde lever, efter at denne Drømmetilstand om Jordelivet er ophørt, har vi ingen Meddelelser og vil sandsynligvis heller aldrig faa nogen.

»Man maa gøre sig det klart,« siger Professor Hyslop, »at det er et barnagtigt Ønske at vente Afsløringer om det hinsidige Livs Natur fra de Afdøde. Man maa erkende, at den psykiske Forsknings Opgave *ikke* er at opfylde saadanne barnagtige Ønsker. Det kan ikke være den psykiske Forsknings Opgave at undersøge, om Aanderne er i Himlen eller i Helvede, eller af hvad Art det fremtidige Liv er. Vi maa nøjes med at fastslaa, om vi efter den legemlige Død lever videre med fuld Bevidsthed, om vi beholder vore Erindringer, om vi kunne meddele os til dem, der endnu lever paa Jorden, og bevise dem, at vi har bevaret vor Personlighed. — Lykkes dette os, da er i Sandhed meget opnaaet. Men da har vi ogsaa naaet Grænsen for, hvad det er muligt for den menneskelige Aand at naa, saa længe den befinder sig i det jordiske Legeme. Men vi har den Trøst, at den psykiske Forskning allerede nu har fundet rigelige Beviser for, at *de Døde lever*. Kun en Uvidende kan her tvivle.«

Saaledes slutter Professor Hyslop efter et mangeaarigt, indgaaende Studium af de psykiske Fænomener.

OMGIVELSERNES MAGT.

Karakteren forvandles gennem Paavirkning fra de, vi omgaas. Intet Menneske kan blive godt blot ved selv at gøre sig Anstrengelse for at blive det. En rigt udviklet Personlighed er

i Almindelighed det ubevidste Resultat af den Indflydelse, man bevidst har givet sig ind under. Hvis vi finder en Ven, har Tillid til ham og elsker ham, hvis vi har faaet Øjet aabent for en stor Sag og giver os hen i Arbejdet for den, hvis vi lader os gribe af den Magt, der er i Bøger, og mætter os med den Aand, der gaar igennem dem, hvis vi finder et Broderskab med samme aandelige Indhold og samme Higen, som vi selv og slutter os dertil, da behøver vi ikke at spilde mange Tanker paa, hvordan det vil gaa med vor Karakterudvikling. Vi kan nemlig ikke undgaa at paavirkes af vort Venskabsforhold og af at tjene vor Sag og af at gaa op i vore Bøger og af Samarbejdet med vore Ligesindede. Vi kan ikke vælge at blive Kristus lig og vente at naa dette Maal ved at stræbe derefter af egen Magt. Men vi kan vælge Jesus til Ven og gøre det til vor Livsopgave at arbejde for Guds Riges Udbredelse, vi kan læse vort Kirkesamfunds Bøger, vi kan slutte os mere fast og hengivent til vor Menighed ved at være konsekvent i Opfyldelsen af vore Pligter og dette, som vi bevidst kan vælge, vil ubevidst øve sin Indflydelse paa os og forvandle vort Liv.

L. Caspersen.

EVIGHEDSPAGT.

Evigheds Pagt, Kærligheds Pagt,
Himmelens Engle har os bragt;
omvender Hjærtet fra Ufred og Kiv,
søger at finde det evige Liv.
Zion beredes dertil.

Kærligheds Frø aldrig kan dø,
evig er Sandheden, Livets Frø
spirer og grønnes for Menneskets Fod,
Frelseren er Dig en Hyrde saa god,
Faderens enbaarne Søn.

Sandhedens Ord kom til vor Jord,
blomstrer nu som et Rosenflor;
Herren har talet til Jorden paany,
Salighed bragt os fra Himmelens Sky;
Sandhed oplyse vor Jord.

Præstedoms Magt er os nu bragt,
deri er Sjælenes Frelse lagt;
alle nu døbes i Sandhedens Navn
til deres evige Frelse og Gavn;
Daaben er Himmelens Port.

Zion, saa prud, snart skal staa Brud,
at forenes med Himmelens Gud;
alle, som have annammet hans Ord,
gjort derefter, vil arve hans Jord;
evig er Himmelens Lov.

Walther Müller.

DØDSFALD.

Søren C. Jensen døde i Levan Utah den 21. Juni efter ca. 10 Maaneders Sygdom. Han blev født den 13. Juli 1852 i Dronningslund Sogn, Hjørring Amt, Danmark. Hans Hustru, Margrethe Jensen, overlever ham og trøster sig i Forvisningen om, at han er bortkaldt til et bedre Liv. Begravelsen fandt Sted den 23. Juni i Centerfield, Utah.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).